

חק לישראל – פרשת ויקהל יום ו'

שמות פרק לו'

(יח) וַיַּעַשׂ קַרְסֵי נְחֹשֶׁת חֲמִשִּׁים לַחֲבֵר אֶת הָאֹהֶל לְהִיֵּת אֶחָד: (יח) וַיַּעַשׂ קַרְסֵי נְחֹשֶׁת חֲמִשִּׁים לַחֲבֵר אֶת הָאֹהֶל לְהִיֵּת אֶחָד: (יח) וַעֲבַד פּוֹרְפוֹ וְנִחְשָׂא חֲמִשִּׁין לְלַפְפֵּא יֵת מִשְׁכַּנָּא לְמַהוּי חָד:

(יט) וַיַּעַשׂ מִכְסֵּה לְאֹהֶל עֶרְת אֵילִם מְאֻדְמִים וּמִכְסֵּה עֶרְת תְּחָשִׁים מְלֻמְעָלָה: (יט) וַיַּעַשׂ מִכְסֵּה לְאֹהֶל עֶרְת אֵילִם מְאֻדְמִים וּמִכְסֵּה עֶרְת תְּחָשִׁים מְלֻמְעָלָה: (יט) וַעֲבַד חוֹפָאָה לְמִשְׁכַּנָּא מִשְׁכֵּי דְדַכְרֵי מִסְמָקֵי וְחוֹפָאָה מִשְׁכֵּי דְסַסְגוֹנָא מְלַעְלָא:

(כ) וַיַּעַשׂ אֶת הַקְּרָשִׁים לְמִשְׁכָּן עֵצִי שְׁטִים עֲמֻדִים: (כ) וַיַּעַשׂ אֶת הַקְּרָשִׁים לְמִשְׁכָּן עֵצִי שְׁטִים עֲמֻדִים: (כ) וַעֲבַד יֵת דְּפִיא לְמִשְׁכַּנָּא דְּאֵעִי שְׁטִין קוֹמִין:

(כא) עֶשֶׂר אַמּוֹת אַרְבֵּי הַקְּרֶשׁ וְאַמָּה וְחֵצִי הָאֲמָה רַחֵב הַקְּרֶשׁ הָאֶחָד: (כא) עֶשֶׂר אַמּוֹת אַרְבֵּי הַקְּרֶשׁ וְאַמָּה וְחֵצִי הָאֲמָה רַחֵב הַקְּרֶשׁ הָאֶחָד: (כא) עֶשֶׂר אַמּוֹת אַרְבָּא דְּדַפָּא וְאַמְתָּא וּפְלֻגוֹת אַמְתָּא פּוֹתֵיא דְּדַפָּא חָד:

(כב) שְׁתֵּי יָדַי לַקְּרֶשׁ הָאֶחָד מְשֻׁלְבַת אַחַת אֶל אַחַת בֶּן עֵשָׂה לְכָל קְרָשֵׁי הַמִּשְׁכָּן: (כב) שְׁתֵּי יָדַי לַקְּרֶשׁ הָאֶחָד מְשֻׁלְבַת אַחַת אֶל אַחַת בֶּן עֵשָׂה לְכָל קְרָשֵׁי הַמִּשְׁכָּן: (כב) תְּרִתִּין צִירִין לְדַפָּא חָד מְשֻׁלְבִין חָדָא לְקַבֵּל חָדָא בֶּן עֲבַד לְכָל דְּפִי מִשְׁכַּנָּא:

(כג) וַיַּעַשׂ אֶת הַקְּרָשִׁים לְמִשְׁכָּן עֶשְׂרִים קְרָשִׁים לְפָאֵת נֶגֶב תִּימָנָה: (כג) וַיַּעַשׂ אֶת הַקְּרָשִׁים לְמִשְׁכָּן עֶשְׂרִים קְרָשִׁים לְפָאֵת נֶגֶב תִּימָנָה: (כג) וַעֲבַד יֵת דְּפִיא לְמִשְׁכַּנָּא עֶסְרִין דְּפִין לְרוּחַ עֲבַר דְּרוּמָא:

(כד) וְאַרְבָּעִים אַדְנֵי כֶסֶף עֵשָׂה תַּחַת עֶשְׂרִים הַקְּרָשִׁים שְׁנֵי אַדְנִים תַּחַת הַקְּרֶשׁ הָאֶחָד לְשְׁתֵּי יָדָיו וּשְׁנֵי אַדְנִים תַּחַת הַקְּרֶשׁ הָאֶחָד לְשְׁתֵּי יָדָיו: (כד) וְאַרְבָּעִים אַדְנֵי כֶסֶף עֵשָׂה תַּחַת עֶשְׂרִים הַקְּרָשִׁים שְׁנֵי אַדְנִים תַּחַת הַקְּרֶשׁ הָאֶחָד לְשְׁתֵּי יָדָיו וּשְׁנֵי אַדְנִים תַּחַת הַקְּרֶשׁ הָאֶחָד לְשְׁתֵּי יָדָיו: (כד) וְאַרְבָּעִין סְמִכִין וְתַרְוֵי סְמִכִין דְּכַסְפָּא עֲבַד תַּחוּת עֶסְרִין דְּפִין תְּרִין סְמִכִין תַּחוּת דְּפָא חָד לְתַרְוֵי וְתַרְוֵי סְמִכִין תַּחוּת דְּפָא חָד לְתַרְוֵי צִירוּהֵי:

(כה) וּלְצִלְע הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁנִיִּית לְפָאֵת צְפוֹן עֵשָׂה עֶשְׂרִים קְרָשִׁים: (כה) וּלְצִלְע הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁנִיִּית לְפָאֵת צְפוֹן עֵשָׂה עֶשְׂרִים קְרָשִׁים: (כה) וְלִסְטַר מִשְׁכַּנָּא תַּנְיָתָא לְרוּחַ צְפוֹנָא עֲבַד עֶסְרִין דְּפִין:

(כו) וְאַרְבָּעִים אַדְנֵיהֶם כֶּסֶף שְׁנֵי אַדְנִים תַּחַת הַקְּרֶשׁ הָאֶחָד וּשְׁנֵי אַדְנִים תַּחַת הַקְּרֶשׁ הָאֶחָד: (כו) וְאַרְבָּעִים אַדְנֵיהֶם כֶּסֶף שְׁנֵי אַדְנִים תַּחַת הַקְּרֶשׁ הָאֶחָד וּשְׁנֵי אַדְנִים תַּחַת הַקְּרֶשׁ הָאֶחָד: (כו) וְאַרְבָּעִין סְמִכֵיהוֹן דְּכַסְפָּא תְּרִין סְמִכִין תַּחוּת דְּפָא חָד וְתַרְוֵי סְמִכִין תַּחוּת דְּפָא חָד:

(כז) וּלְיִרְכְּתֵי הַמִּשְׁכָּן יָמָה עֵשָׂה שְׁשָׁה קְרָשִׁים: (כז) וּלְיִרְכְּתֵי הַמִּשְׁכָּן יָמָה עֵשָׂה שְׁשָׁה קְרָשִׁים: (כז) וְלִסְפִי מִשְׁכַּנָּא מְעַרְבָּא עֲבַד שְׁתָּא דְּפִין:

(כח) וּשְׁנֵי קְרָשִׁים עֵשָׂה לְמִקְצַעַת הַמִּשְׁכָּן בִּירְכְּתֵיהֶם: (כח) וּשְׁנֵי קְרָשִׁים עֵשָׂה לְמִקְצַעַת הַמִּשְׁכָּן בִּירְכְּתֵיהֶם: (כח) וְתַרְוֵי דְּפִין עֲבַד לְזוּנִית מִשְׁכַּנָּא בְּסוּפֵיהוֹן:

(כט) וְהָיוּ תוֹאֲמִם מְלֻמְטָה וַיְחַדְּדוּ יָהִיו תַּמִּים אֶל רֵאשׁוֹ אֶל הַטְּבַעַת הָאֶחָת בֶּן עֵשָׂה לְשְׁנֵיהֶם לְשְׁנֵי הַמִּקְצַעַת: (כט) וְהָיוּ תוֹאֲמִם מְלֻמְטָה וַיְחַדְּדוּ יָהִיו תַּמִּים אֶל רֵאשׁוֹ אֶל הַטְּבַעַת הָאֶחָת בֶּן עֵשָׂה לְשְׁנֵיהֶם לְשְׁנֵי הַמִּקְצַעַת: (כט) וְהָיוּ מְכֻנְיָן מְלַרְע וּכְחָדָא הָיוּ מְכֻנְיָן עַל רֵישֵׁיהֶם לְעֻקְתָּא חָדָא בֶּן עֲבַד לְתַרְוֵיהוֹן לְתַרְוֵי זְוִין:

(ל) וְהָיוּ שְׁמֹנֶה קְרָשִׁים וְאַדְנֵיהֶם כֶּסֶף שְׁשָׁה עֶשֶׂר אַדְנִים שְׁנֵי אַדְנִים שְׁנֵי אַדְנִים תַּחַת הַקְּרֶשׁ הָאֶחָד: (ל) וְהָיוּ שְׁמֹנֶה קְרָשִׁים וְאַדְנֵיהֶם כֶּסֶף שְׁשָׁה עֶשֶׂר אַדְנִים

חק לישראל – פרשת ויקהל יום ו'

שְׁנֵי אֲדָנִים שְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד: (ו) וְהוּוּ תַמְנִיָּא דְפִין וְסַמְכִיהוּן דְכֶסֶף שְׁתֵּא עֶשֶׂר סַמְכִין תַרְוֵן סַמְכִין תַרְוֵן סַמְכִין תַחֲוֹת דְפֵא חָד:

(לא) וַיַּעַשׂ בְּרִיחֵי עֲצֵי שִׁטִּים חֲמִשָּׁה לְקַרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הָאֶחָת: (לא) וַיַּעַשׂ בְּרִיחֵי עֲצֵי שִׁטִּים חֲמִשָּׁה לְקַרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הָאֶחָת: (לא) וַעֲבַד עֲבָרֵי דְאֵעֵי שְׁטִין חֲמִשָּׁא לְדָפֵי סָטֵר מִשְׁכַּנָּא חָד:

(לב) וְחֲמִשָּׁה בְּרִיחֵם לְקַרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁנִיָּת וְחֲמִשָּׁה בְּרִיחֵם לְקַרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן לִירְכַתִּים יְמֵה: (לב) וְחֲמִשָּׁה בְּרִיחֵם לְקַרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁנִיָּת וְחֲמִשָּׁה בְּרִיחֵם לְקַרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן לִירְכַתִּים יְמֵה: (לב) וְחֲמִשָּׁא עֲבָרֵין לְדָפֵי סָטֵר מִשְׁכַּנָּא תַנְיָתָא וְחֲמִשָּׁא עֲבָרֵין לְדָפֵי מִשְׁכַּנָּא לְסוּפִיהוּן מַעֲרָבָא:

(לג) וַיַּעַשׂ אֶת הַבְּרִיחַ הַתֵּיכֵן לְבֶרֶחַ בְּתוֹךְ הַקַּרְשִׁים מִן הַקְּצָה אֶל הַקְּצָה: (לג) וַיַּעַשׂ אֶת הַבְּרִיחַ הַתֵּיכֵן לְבֶרֶחַ בְּתוֹךְ הַקַּרְשִׁים מִן הַקְּצָה אֶל הַקְּצָה: (לג) וַעֲבַד יֵת עֲבָרָא מְצִיעָאָה לְאֶעֱבָרָא בְּגוּ דְפִיא מִן סִיפֵי לְסִיפֵי:

(לד) וְאֶת הַקַּרְשִׁים צָפָה זָהָב וְאֶת טְבַעְתֵּם עָשָׂה זָהָב בְּתִים לְבְּרִיחֵם וַיִּצַּף אֶת הַבְּרִיחֵם זָהָב: (לד) וְאֶת הַקַּרְשִׁים צָפָה זָהָב וְאֶת טְבַעְתֵּם עָשָׂה זָהָב בְּתִים לְבְּרִיחֵם וַיִּצַּף אֶת הַבְּרִיחֵם זָהָב: (לד) וַיֵּת דְפִיא חֲפָא דְחָבָא וַיֵּת עֲזֻקְתָּהוּן עֲבַד דְחָבָא אֲתָרָא לְעֲבָרֵיא וְחֲפָא יֵת עֲבָרֵיא דְחָבָא:

(לה) וַיַּעַשׂ אֶת הַפְּרֹכֶת תְּכֵלֶת וְאֲרָגְמֹן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מְשֻׁזָּר מַעֲשֵׂה חֹשֶׁב עָשָׂה אֹתָהּ כְּרֻבִים: (לה) וַיַּעַשׂ אֶת הַפְּרֹכֶת תְּכֵלֶת וְאֲרָגְמֹן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מְשֻׁזָּר מַעֲשֵׂה חֹשֶׁב עָשָׂה אֹתָהּ כְּרֻבִים: (לה) וַעֲבַד יֵת פְּרֹכֶתָא תְּכֵלָא וְאֲרָגְמָנָא וְצַבַּע זְהוּרֵי וּבּוּזֵי שְׁזִיר עוֹבַד אֲמֹן עֲבַד יֵתָה צוּרַת כְּרוּבִין:

(לו) וַיַּעַשׂ לָהּ אַרְבַּעַה עֲמוּדֵי שִׁטִּים וַיִּצַּפֵּם זָהָב וַוִיָּהֶם זָהָב וַיִּצַּק לָהֶם אַרְבַּעַה אֲדָנֵי כֶסֶף: (לו) וַיַּעַשׂ לָהּ אַרְבַּעַה עֲמוּדֵי שִׁטִּים וַיִּצַּפֵּם זָהָב וַוִיָּהֶם זָהָב וַיִּצַּק לָהֶם אַרְבַּעַה אֲדָנֵי כֶסֶף: (לו) וַעֲבַד לֵיהּ אַרְבַּעַה עֲמוּדֵי שְׁטִין וְחֲפָנּוּן דְחָבָא וַוִיָּהוּן דְחָבָא וְאֲתִירָ לָהוּן אַרְבַּעַה סַמְכִין דְכֶסֶף:

(לז) וַיַּעַשׂ מִסֹּף לְפֶתַח הָאֹהֶל תְּכֵלֶת וְאֲרָגְמֹן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מְשֻׁזָּר מַעֲשֵׂה רֶקֶם: (לז) וַיַּעַשׂ מִסֹּף לְפֶתַח הָאֹהֶל תְּכֵלֶת וְאֲרָגְמֹן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מְשֻׁזָּר מַעֲשֵׂה רֶקֶם: (לז) וַעֲבַד פְּרֹסָא לְתֹרַע מִשְׁכַּנָּא תְּכֵלָא וְאֲרָגְמָנָא וְצַבַּע זְהוּרֵי וּבּוּזֵי שְׁזִיר עוֹבַד צִיר:

(לח) וְאֶת עֲמוּדָיו חֲמִשָּׁה וְאֶת וַוִיָּהֶם וְצָפָה רְאשֵׁיהֶם וְחֲשֻקֵיהֶם זָהָב וְאֲדָנֵיהֶם חֲמִשָּׁה נְחֹשֶׁת: (לח) וְאֶת עֲמוּדָיו חֲמִשָּׁה וְאֶת וַוִיָּהֶם וְצָפָה רְאשֵׁיהֶם וְחֲשֻקֵיהֶם זָהָב וְאֲדָנֵיהֶם חֲמִשָּׁה נְחֹשֶׁת: (לח) וַיֵּת עֲמוּדוֹהֵי חֲמִשָּׁא וַיֵּת וַוִיָּהוּן וְחֲפָא רִישֵׁיהוּן וְכַבּוּשֵׁיהוּן דְחָבָא וְסַמְכִיהוּן חֲמִשָּׁא נְחֹשֶׁת:

לז (א) וַיַּעַשׂ בְּצִלְאֵל אֶת הָאָרֶן עֲצֵי שִׁטִּים אֲמֹתִים וְחֲצֵי אַרְבּוֹ וְאֲמָה וְחֲצֵי רְחִבּוֹ וְאֲמָה וְחֲצֵי קִמְתּוֹ: (א) וַיַּעַשׂ בְּצִלְאֵל אֶת הָאָרֶן עֲצֵי שִׁטִּים אֲמֹתִים וְחֲצֵי אַרְבּוֹ וְאֲמָה וְחֲצֵי רְחִבּוֹ וְאֲמָה וְחֲצֵי קִמְתּוֹ: (א) וַעֲבַד בְּצִלְאֵל יֵת אַרְוֵנָא דְאֵעֵי שְׁטִין תַרְתִּין אֲמִין וּפְלָגָא אַרְבִּיָּה וְאֲמִתָּא וּפְלָגָא פְתִיָּה וְאֲמִתָּא וּפְלָגָא רֹמִיָּה:

(ב) וַיִּצַּפְהוּ זָהָב טְהוֹר מִבֵּית וּמְחוּץ וַיַּעַשׂ לוֹ זָר זָהָב סָבִיב: (ב) וַיִּצַּפְהוּ זָהָב טְהוֹר מִבֵּית וּמְחוּץ וַיַּעַשׂ לוֹ זָר זָהָב סָבִיב: (ב) וְחֲפָהֵי דְחָב דְכִי מְגוּ וּמְבָרָא וַעֲבַד לֵיהּ דִּיר דְדָהָב סְחוּר סְחוּר:

(ג) וַיִּצַּק לוֹ אַרְבַּע טְבַעַת זָהָב עַל אַרְבַּע פְּעֻמּוֹתָיו וְשְׁתֵי טְבַעַת עַל צֹלְעוֹ הָאֶחָת וְשְׁתֵי טְבַעַת עַל צֹלְעוֹ הַשְּׁנִיָּת: (ג) וַיִּצַּק לוֹ אַרְבַּע טְבַעַת זָהָב עַל אַרְבַּע

חק לישראל – פרשת ויקהל יום ו'

פְּעַמְתָּיו וּשְׁתֵּי טַבַּעַת עַל צַלְעוֹ הָאֶחָת וּשְׁתֵּי טַבַּעַת עַל צַלְעוֹ הַשְּׁנִייתָ: (א) וְאֶתִּידָ לִיה אַרְבַּע עֲזָרוֹ דְּהַב עַל אַרְבַּע זְוִיָּתָיָה וְתַרְתִּיז עֲזָרוֹ עַל סְטְרֵיהָ חֵד וְתַרְתִּיז עֲזָרוֹ עַל סְטְרֵיהָ תְּנַתָּא:

(ד) וַיַּעַשׂ בְּדֵי עֲצֵי שִׁטִּים וַיִּצַּף אֹתָם זָהָב: (ה) וַיַּעַשׂ בְּדֵי עֲצֵי שִׁטִּים וַיִּצַּף אֹתָם זָהָב: (ו) וַעֲבַד אֲרִיחֵי דְאֲעִי שִׁטִּין וְחִפָּא יְתַהוֹן דְּהַבָּא:

(ה) וַיָּבֵא אֶת הַבְּדִים בְּטַבַּעַת עַל צַלְעוֹת הָאֶרֶץ לְשֵׂאת אֶת הָאֶרֶץ: (ו) וַיָּבֵא אֶת הַבְּדִים בְּטַבַּעַת עַל צַלְעוֹת הָאֶרֶץ לְשֵׂאת אֶת הָאֶרֶץ: (ז) וְאֶעֱלֶה יָד אֲרִיחָיָא בְּעֻזְקָתָא עַל סְטְרֵי אֶרֶץ אֲרֹנָא לְמַטְל יָת אֶרֶץ אֲרֹנָא:

(ו) וַיַּעַשׂ כַּפָּרֶת זָהָב טְהוֹר אֲמִתִּים וְחֻצֵי אַרְכָּה וְאֲמָה וְחֻצֵי רַחְבָּהּ: (ז) וַיַּעַשׂ כַּפָּרֶת זָהָב טְהוֹר אֲמִתִּים וְחֻצֵי אַרְכָּה וְאֲמָה וְחֻצֵי רַחְבָּהּ: (ח) וַעֲבַד כַּפָּרֶת דְּהַב דְּכִי תַרְתִּיז אֲמִין וּפְלָגָא אַרְכָּה וְאֲמָתָא וּפְלָגָא פְתִיחָה:

(ז) וַיַּעַשׂ שְׁנֵי כְּרָבִים זָהָב מְקֻשָּׁה עֲשָׂה אֹתָם מְשֻׁנֵי קַצוֹת הַכַּפָּרֶת: (ח) וַיַּעַשׂ שְׁנֵי כְּרָבִים זָהָב מְקֻשָּׁה עֲשָׂה אֹתָם מְשֻׁנֵי קַצוֹת הַכַּפָּרֶת: (ט) וַעֲבַד תַּרְזִין כְּרוּבִין דְּהַב נְגִיד עֲבַד יְתַהוֹן מִתַּרְזִין סְטְרֵי כַּפָּרֶתָא:

(ח) כְּרוּב אֶחָד מְקַצָּה מְזֵה וּכְרוּב אֶחָד מְקַצָּה מְזֵה מִן הַכַּפָּרֶת עֲשָׂה אֶת הַכְּרָבִים מְשֻׁנֵי קַצוֹתָיו: (ט) כְּרוּב אֶחָד מְקַצָּה מְזֵה וּכְרוּב אֶחָד מְקַצָּה מְזֵה מִן הַכַּפָּרֶת עֲשָׂה אֶת הַכְּרָבִים מְשֻׁנֵי קַצוֹתָיו: (י) כְּרוּבֵי חֵד מְסַטְרָא מִכָּא וּכְרוּבֵי חֵד מְסַטְרָא מִכָּא מִן כַּפָּרֶתָא עֲבַד יָת כְּרוּבֵיָא מִתַּרְזִין סְטְרוֹהֵי:

(ט) וַיְהִיו הַכְּרָבִים פְּרָשֵׁי כְּנָפִים לְמַעְלָה סְכָכִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַכַּפָּרֶת וּפְנִיחָהּ אִישׁ אֶל אָחִיו אֶל הַכַּפָּרֶת הָיוּ פְּנֵי הַכְּרָבִים: (י) וַיְהִיו הַכְּרָבִים פְּרָשֵׁי כְּנָפִים לְמַעְלָה סְכָכִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַכַּפָּרֶת וּפְנִיחָהּ אִישׁ אֶל אָחִיו אֶל הַכַּפָּרֶת הָיוּ פְּנֵי הַכְּרָבִים: (יא) וְהָיוּ כְּרוּבֵיָא פְּרִיסוֹן גְּדַפְיָהוֹן לְעֵלָא נְטִלִין בְּגַדְפֵיהוֹן עַל כַּפָּרֶתָא וְאֶפִּיחָיו חֵד לְקַבֵּל חֵד לְקַבֵּל כַּפָּרֶתָא הָיוּ אֶפִּי כְּרוּבֵיָא:

(י) וַיַּעַשׂ אֶת הַשְּׁלָחַן עֲצֵי שִׁטִּים אֲמִתִּים אֲרָכּוֹ וְאֲמָה רַחְבּוֹ וְאֲמָה וְחֻצֵי קַמְתּוֹ: (י) וַיַּעַשׂ אֶת הַשְּׁלָחַן עֲצֵי שִׁטִּים אֲמִתִּים אֲרָכּוֹ וְאֲמָה רַחְבּוֹ וְאֲמָה וְחֻצֵי קַמְתּוֹ: (יא) וַעֲבַד יָת פְּתוּרָא דְאֲעִי שִׁטִּין תַּרְתִּיז אֲמִין אַרְכָּיָה וְאֲמָתָא פְתִיחָה וְאֲמָתָא וּפְלָגָא רֹמְיָה:

(יא) וַיִּצַּף אֹתוֹ זָהָב טְהוֹר וַיַּעַשׂ לוֹ זֶר זָהָב סָבִיב: (יב) וַיִּצַּף אֹתוֹ זָהָב טְהוֹר וַיַּעַשׂ לוֹ זֶר זָהָב סָבִיב: (יג) וְחִפָּא יְתִיחָה דְּהַב דְּכִי וַעֲבַד לִיה דִּיר דְּהַב סְחוֹר סְחוֹר:

(יב) וַיַּעַשׂ לוֹ מִסְגָּרֶת טַפַּח סָבִיב וַיַּעַשׂ לוֹ זָהָב לְמִסְגָּרָתוֹ סָבִיב: (יג) וַיַּעַשׂ לוֹ מִסְגָּרֶת טַפַּח סָבִיב וַיַּעַשׂ לוֹ זָהָב לְמִסְגָּרָתוֹ סָבִיב: (יד) וַעֲבַד לִיה גְּדַנְפָּא רֹמְיָה פּוּשְׁכָא סְחוֹר סְחוֹר וַעֲבַד דִּיר דְּהַב לְגַדְנַפִּיָּה סְחוֹר סְחוֹר:

(יג) וַיִּצַּק לוֹ אַרְבַּע טַבַּעַת זָהָב וַיִּתֵּן אֶת הַטַּבַּעַת עַל אַרְבַּע הַפָּאֵת אֲשֶׁר לְאַרְבַּע רַגְלָיו: (יד) וַיִּצַּק לוֹ אַרְבַּע טַבַּעַת זָהָב וַיִּתֵּן אֶת הַטַּבַּעַת עַל אַרְבַּע הַפָּאֵת אֲשֶׁר לְאַרְבַּע רַגְלָיו: (טו) וְאֶתִּידָ לִיה אַרְבַּע עֲזָרוֹ דְּהַב יָת עֻזְקָתָא עַל אַרְבַּע זְוִיָּתָא דִּי לְאַרְבַּע רַגְלָוָהִי:

(יד) לְעַמּוֹת הַמִּסְגָּרֶת הָיוּ הַטַּבַּעַת בְּתִים לְבַדִּים לְשֵׂאת אֶת הַשְּׁלָחַן: (טו) לְעַמּוֹת הַמִּסְגָּרֶת הָיוּ הַטַּבַּעַת בְּתִים לְבַדִּים לְשֵׂאת אֶת הַשְּׁלָחַן: (טז) לְקַבֵּל גְּדַנְפָּא הָיוּ עֻזְקָתָא אֲתָרָא לְאַרְיִחָיָא לְמַטְל יָת פְּתוּרָא:

(טו) וַיַּעַשׂ אֶת הַבְּדִים עֲצֵי שִׁטִּים וַיִּצַּף אֹתָם זָהָב לְשֵׂאת אֶת הַשְּׁלָחַן: (טז) וַיַּעַשׂ אֶת הַבְּדִים עֲצֵי שִׁטִּים וַיִּצַּף אֹתָם זָהָב לְשֵׂאת אֶת הַשְּׁלָחַן: (יז) וַעֲבַד יָת אֲרִיחָיָא דְאֲעִי שִׁטִּין וְחִפָּא יְתַהוֹן דְּהַבָּא לְמַטְל יָת פְּתוּרָא:

(טז) וַיַּעַשׂ אֶת הַכְּלִים אֲשֶׁר עַל הַשְּׁלָחַן אֶת קַעֲרֹתָיו וְאֶת כַּפְתָּיו וְאֶת מְנַקְיָתָיו וְאֶת הַקְּשׁוֹת אֲשֶׁר יִסֹּף בָּהֶן זָהָב טְהוֹר: (יז) וַיַּעַשׂ אֶת הַכְּלִים אֲשֶׁר עַל הַשְּׁלָחַן אֶת

חק לישראל – פרשת ויקהל יום ו'

שלוש זין איש לחשכו להשקות ממים שזחוכו למי שקינא לה בעלה ונסתרה ותדע לך שהן מראות ממש שהרי נאמר ונחשת התנופה שבעים ככר וגו' ויעש זה וגו' וכיור וכנו לא הזכרו שם למדת שלא היה נחשת של כיור מנחשת התנופה כך דרש רבי תנחומא וכן תרגם אונקלוס במחזית נשיא והוא תרגום של מראות מירוא"ש בלע"ז (שפיענגעל). וכן מצינו בישיעה (ישעיה ג) הגליונים מתרגמינן מחזיתא:

(יח) לעמת קלעי החצר – כמדת קלעי החצר:

אוחז לא עכבו מלהביא לנדבת המשכן והיה מואם משה בהן מפני שעשויים ליצר הרע א"ל הקב"ה קבל כי אלו חזיבין עלי מן הכל שעל ידיהם העמידו הנשים לבאות רבות במארכים כשהיו בעליהם יגיעים בעבודת פך היו הולכות ומוליכות להם מאכל ומשתה ומאכילות אותם ונוטלות המראות וכל אחת רואה ענמה עם בעלה במראה ומשדלתו בדברים לומר אני נאה ממך ומתוך כך מביאות לבעליהן לידי תאוה ונזקקות להם ומתעצרות ויולדות שם שנא' (שה"ש ח) תחת התפוח עוררתיך וזהו שנאמר במראות הצובאות ונעשה הכיור מהם שהוא לשום

נביא – מלכים א' פרק ז'

(ג) וישלח המלך שלמה ויקח את הירם מצד: (ד) בן אשה אלמנה הוא ממטה נפתלי ואביו איש צרי הרש נחשת ויפלא את החכמה ואת התבונה ואת הדעת לעשות כל מלאכה בנחשת ויבוא אל המלך שלמה ויעש את כל מלאכתו: (ט) ויצר את שני העמודים נחשת שמונה עשרה אמה קומת העמוד האחד וחוט שתיים עשרה אמה יסב את העמוד השני: (י) ושתי כתרת עשה לתת על ראשי העמודים מצק נחשת חמש אמות קומת הכתרת האחת וחמש אמות קומת הכתרת השנית: (יא) שבכים מעשה שבכה גדלים מעשה שדרות לפתרת אשר על ראש העמודים שבעה לפתרת האחת ושבעה לפתרת השנית: (יב) ויעש את העמודים ושני טורים סביב על השבכה האחת לכסות את הכתרת אשר על ראש הרמנים וכן עשה לפתרת השנית: (יג) וכתרת אשר על ראש העמודים מעשה שושן באולם ארבע אמות: (יד) וכתרת על שני העמודים גם ממעל מלעמת הבטן אשר לעבר שבכה (השבכה) והרמנים מאתים טורים סביב על הכתרת השנית: (טו) ויקם את העמודים לאלם ההיכל ויקם את העמוד הימני ויקרא את שמו ויקם את העמוד השמאלי ויקרא את שמו בעז: (טז) ועל ראש העמודים מעשה שושן ותתם מלאכת העמודים: (יז) ויעש את הים מוצק עשר באמה מושפתו עד שפתו עגל סביב וחמש באמה קומתו וקוה (וקוה) שלשים באמה יסב אתו סביב: (יח) ופקעים מתחת לשפתו סביב סבבים אתו עשר באמה מקפים את הים סביב שני טורים הפקעים יצקים ביצקתו: (יט) עמד על שני עשר בקר שלשה פנים צפונה ושלשה פנים ימה ושלשה פנים נגבה ושלשה פנים

חק לישראל – פרשת ויקהל יום ו'

מזדחקה וְהִים עֲלֵיהֶם מִלְמַעְלָה וְכָל אַחֲרֵיהֶם בֵּיתָה: (כו) וְעִבְיוּ טַפַּח וּשְׁפָתוֹ כַּמְעֵשָׂה שְׁפַת כּוֹס פָּרַח שׁוֹשֵׁן אֲלָפִים בַּת יָכִיל:

משנה – פרה פרק יב'

(א) הָאָזוּב הַקָּצֵר, מְסַפְקוּ בְּחוּט וּבְכוּשׁ, וְטוֹבֵל וּמַעְלָה, וְאוֹחֵז בְּאָזוּב וּמְזֵה. רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמְרִים, כְּשֵׁם שֶׁהִזְיָה בְּאָזוּב, כִּךְ טְבִילָה בְּאָזוּב: רַע"ב – (א) הָאָזוּב הַקָּצֵר מְסַפְקוּ – מֵאֲרִיכוֹ כְּיִ סִיפּוֹקוֹ: וּבְכוּשׁ – הוּא הַפֶּלֶךְ שֶׁהִנְשִׂים טוֹת צוֹ: וְטוֹבֵל וּמַעְלָה – וְאֵע"ג לְכַתִּיב וּלְקַח אָזוּב וְטַבֵּל צְמִים, וְהוּא לֹקַח הַפֶּלֶךְ שֶׁהָאָזוּב נִחוּן בְּרֵאשׁוֹ, שְׁפִיר קָרִינָן צִיָּה וּלְקַח

אָזוּב, לְקַחְהָ עַל יָדֵי דָבָר אַחֵר שְׁמָה לְקַחְהָ: וְאוֹחֵז בְּאָזוּב וּמְזֵה – לְזַבְחָהּ צְעִינָן שִׂיחָא אֹחֵז הָאָזוּב צִידוֹ: ר' יְהוּדָה וְר' שְׁמַעוֹן אוֹמְרִים כּו' – וְאִין הִלְכָה כְּר' יְהוּדָה וְר' שְׁמַעוֹן:

(ב) הַזֵּה, סָפֵק מִן הַחוּט, סָפֵק מִן הַכוּשׁ, סָפֵק מִן הַגְּבֻעוֹל, הַזֵּיתוֹ פְּסוּלָה. הַזֵּה עַל שְׁנֵי כְּלָיִם, סָפֵק עַל שְׁנֵיהֶם הַזֵּה, סָפֵק מִחֲבָרוֹ מִצָּה עֲלָיו, הַזֵּיתוֹ פְּסוּלָה. מִחֵט שֶׁהִיא נְתוּנָה עַל הַחֶרֶס, וְהַזֵּה עֲלֵיהָ, סָפֵק עַל הַפְּחִיט הַזֵּה, סָפֵק מִן הַחֶרֶס מִצָּה עֲלֵיהָ, הַזֵּיתוֹ פְּסוּלָה. עֲלוּחִית שְׁפִיָּה צָר, טוֹבֵל וּמַעְלָה כְּדָרְבּוֹ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, הַזֵּה רֵאשׁוֹנָה. מִי חֲטָאת שֶׁנִּתְמַעְטוּ, טוֹבֵל אֶפְלוֹ רֵאשִׁי גְבֻעוֹלָיִן וּמְזֵה, וּבִלְבָד שְׁלֵא יִסְפַּג. נִתְבָּרַן לְהַזִּית לְפָנָיו וְהַזֵּה לְאַחֲרָיו, לְאַחֲרָיו וְהַזֵּה לְפָנָיו, הַזֵּיתוֹ פְּסוּלָה. לְפָנָיו, וְהַזֵּה עַל הַצְּדָדִין שֶׁלְפָנָיו, הַזֵּיתוֹ כְּשֶׁרָה. מִזִּין עַל הָאָדָם מִדַּעְתּוֹ וְשֵׁלֵא מִדַּעְתּוֹ. מִזִּין עַל הָאָדָם וְעַל הַכְּלָיִם, וְאֶפְלוֹ הֵן מֵאָה:

לֹא חִיּוּשִׁין, אֲבָל הַזֵּה שְׁנֵיהֶם מִחוּץ שְׁנֵיהֶם לְכַתִּיב וְגַם הַזֵּה מֵהֶם נִתְמַעְטוּ צִוִּית רֹחִיּוּשִׁין בְּהַזֵּה שְׁנֵיהֶם שְׁמָא לֹא נִשְׁאָרוּ בְּאָזוּב כְּשִׁיעוֹר. וְאִין הִלְכָה כְּר' יְהוּדָה: שְׁלֵא יִסְפַּג – שְׁלֵא יִקְנַח מֵאֲדָמָה הַכְּלָי אוֹ מְשׁוּלֵי, לְכַתִּיב וְטַבֵּל, וְלֹא מְסַפְקוּ: הַזֵּה פְּסוּלָה – דְּצִעִינָן כּוֹוֹנָה הַזֵּה וְהָרִי לֹא נַעֲשִׂית מִחֲשָׁבְתוֹ: וְאֶפְלוֹ הֵן מֵאָה – וְלֹא צְעִינָן הַזֵּה צְפִנֵי עֲלָמָה לְכָל אִישׁ וְאִישׁ אוֹ לְכָל כְּלָי וְכָלִי:

רַע"ב – (ב) סָפֵק מִן הַכוּשׁ סָפֵק מִן הַחוּט כּו' – דְּצִעִינָן הַזֵּה וְדָלִי מִן הָאָזוּב, מִשּׁוּם לְאִמְרִינָן הַעֲמֵד טוֹמֵא עַל חֲזַקְתּוֹ: מִחֲבָרוֹ מִיָּמֵה עֲלָיו – שְׁמָא מִחֲמַלְמֵה מִי חֲטָאת שֶׁל כְּלֵי אַחַד הַכֵּךְ עַל הַאֲחֵר: הַזֵּה פְּסוּלָה – דָּלִי מִחֲבָרוֹ מִיָּמֵה עֲלָיו אִין זֶה הַזֵּה מִן הָאָזוּב: טוֹבֵל וּמַעְלָה כְּדָרְבּוֹ – וְלֹא אִמְרִינָן מִחוּץ שְׁנֵיהֶם צְפִיָּה חֲלָתָה שְׁמָא יַחֲזְרוּ הַמִּים לְחוּץ הַכְּלָי וְלֹא יִשְׁאָר בְּאָזוּב כְּשִׁיעוֹר: ר' יְהוּדָה אוֹמֵר הַזֵּה רֵאשׁוֹנָה – דֵּהַזֵּה רֵאשׁוֹנָה

(ג) נִתְבָּרַן לְהַזִּית עַל דְּבָר שֶׁהוּא מְקַבֵּל טְמָאָה וְהַזֵּה עַל דְּבָר שֶׁאִינוֹ מְקַבֵּל טְמָאָה, אִם יֵשׁ בְּאָזוּב, לֹא יִשְׁנָה. עַל דְּבָר שֶׁאִינוֹ מְקַבֵּל טְמָאָה, וְהַזֵּה עַל דְּבָר שֶׁמְקַבֵּל טְמָאָה, אִם יֵשׁ בְּאָזוּב, יִשְׁנָה. עַל הָאָדָם, וְהַזֵּה עַל הַבְּהֵמָה, אִם יֵשׁ בְּאָזוּב, לֹא יִשְׁנָה. עַל הַבְּהֵמָה, וְהַזֵּה עַל הָאָדָם, אִם יֵשׁ בְּאָזוּב, יִשְׁנָה. הַמִּים הַמְּנַטְפִּים, כְּשֶׁרִים. לְפִיכֵךְ הֵם מִטְמָאִין לְשֵׁם מִי חֲטָאת:

חק לישראל – פרשת ויקהל יום ו'

במה שנסתייר באזוב עד ששנה: המים המנטפין – מן האזוב שהטבילו לשם דבר שאינו מקבל טומאה, אם הטביל באותם טפות אזוב והזה מהן, כשרין: לפיכך מטמאין – לפי שלא עו מצותן, שהרי הטבילה הראשונה פסולה היתה, והרי אלו הטפות כשאר מי חטאת הכשרים שהן מטמאין:

(ד) הפיזה מחלון של רבים ונגבס למקדש ונמצאו המים פסולים, פטור. מחלון של יחיד ונגבס למקדש ונמצאו המים פסולים, חיב. אבל בהן גדול, בין מחלון של יחיד בין מחלון של רבים, פטור, שאין בהן גדול חיב על ביאת המקדש. מחליקין היו לפני חלון של רבים ודורסין ולא נמנעין, מפני שאמרו, מי חטאת שעשו מצותן, אינן מטמאין:

המים אם כשרים אם לאו, וכיון ללא דקה, שגגה היא זו ולא אונס, ואם נכנס למקדש בהזאה זו חייב קרבן, דהוי כספק טומאה ברשות היחיד לספיקו טמא: שאין בהן גדול חייב על ביאת המקדש דכתיב (במדבר יט) ונכרתה הנפש ההיא מתוך הקהל, מי שחטאו שזה לקהל דהיינו ליחידים, פרט לכהן גדול שאין חטאו שזה ליחידים: מחליקין היו – כלומר כל כך מי חטאת היו שם עד שהיו מחליקין בהן בני אדם, ואפילו הכי דורסים בהן, משום ללא מטמאין, הואיל ונעשית מצותן:

(ה) אוחז הוא הפהור בקרדום הטמא בכנפו, ופיזה עליו. אף על פי שיש עליו פדי הזיה, טהור. כמה יהא במים ויהיה בהם פדי הזיה, פדי שטיטביל ראשי גבעולין וזיה. רפי יהודה אומר, רואים אותם פאלו הן על אזור של נחשת:

ממה שהאזוב בולע: כאילו הן על אזור של נחשת – שאינו בולע. לרואים המים הבלועים באזוב כאילו הן צעין להשלים שיעור הזאה להיות הנושאין טמא. והא דכתיב (שם) ומזה מי הגדה דלרשינן מיניה לנושא כשיעור הזאה, היינו שאילו היו צעין היה בהן שיעור הזאה. ואין הלכה כר' יהודה:

(ו) הפיזה באזור טמא, אם יש בו פביצה, המים פסולים והזיתו פסולה אין בו פביצה, המים פשרים, והזיתו פסולה. ומטמא את חברו, וחברו את חברו, אפלו הן מאה:

רע"ב – (ג) על דבר המקבל טומאה – אדם וכלים: על דבר שאינו מקבל טומאה – בהמה וכלי אבנים: אם יש באזוב לא ישנה – אם נסתייר באזוב כדי הזאה אין צריך לחזור ולטבול פעם שניה, אלא מזה מאותו שנסתייר באזוב. אבל אם טבל האזוב כדי להזות ע דבר שאינו מקבל טומאה, הואיל ותחילת טבולתו פסולה, כך הזאתו פסולה, ואל יזה

רע"ב – (ד) המזה מחלון של רבים – שעומד בחלון של רבים והזה שם על הטמאים העוברים, והזה על הטמא כסבור שהמים שצידו טהורים להזאה: ונמלאו פסולים – אם נכנס בהזאה זו למקדש, פטור הטמא מקרבן, דהוי כספק טומאה ברשות הרבים לספיקו טהור. ופירש הרמב"ם הטעם, דטמא זה אנוס הוא ללא הוה ליה לאסוקי אדעתיה ולבדוק אם המים כשרין להזאה אם לאו, כיון שהיה עומד ברשות הרבים ומזה על הרבים. אבל העומד בחלון של יחיד ומזה, הוה ליה לטמא לבדוק על

רע"ב – (ה) בכנפו – בכנף בגדו, לפי שהקרדום הצריך הזאה הוא אב הטומאה, וכשאוחז בכנפו נעשה הכנף ראשון אין האוחזו טמא, ואין אדם וכלים מקבלים טומאה אלא מאב הטומאה. ואע"פ שיש על הקרדום מים כדי הזיה, אין האוחזו טמא משום נושא מי הגדה, הואיל ונעשית מצותן כבר: כדי שיתביל ראשי גבעולין וזיה – חוץ

חק לישראל – פרשת ויקהל יום ו'

כלאים, וכן שלל של כוזסים סופו להפיר, ואפילו הכי הוי חיבור לטומאה:
 (י) פסוי מוחם שהוא מחבר לשלשלת, בית שמאי אומרים, חבור לשמא
 ואינו חבור להזיה. בית הלל אומרים, הזיה על המוחם, הזיה הפסוי. הזיה על
 הפסוי, לא הזיה המוחם. הכל פשרים להזות, חוץ מטמטום, ואנדרוגינוס,
 והאשה. ותינוק שאין בו דעת, האשה מסעדתו ומזה, ואוחזת לו במים והוא
 טובל ומזה. אם אחזה בידו, אפלו בשעת הזיה, פסול:

רע"ב – (י) מיחס – קומקום של נחשת
 שמחממים בו המים: חוץ מטומטום
 ואנדרוגינוס – לפי שהן ספק חשה, וחשה
 אינה חשה להזות, דכתיב וטבל במים איש
 טהור, איש ולא חשה, טהור, לרבות את
 הקטן והזאה יליף מטבילה להתקוש להלדי:
 החשה מסעדתו – מסייעתו כדמפרש בסופא

לרוחות לו במים: אם אחזה בידו אפילו
 בשעת הזאה פסול – לא מצעיא בשעת
 טבילה דכי כתיב איש ואל חשה, בטבילה
 הוא דכתיב, אלכא אפילו בשעת הזאה דלא
 כתיב קרא בהזאה, אפילו הכי אם אחזה
 בידו, פסול, דגמרינן הזאה מטבילה:

(יא) טבל את האזוב ביום והזיה ביום, כשר. ביום והזיה בלילה, בלילה והזיה
 ביום, פסול. אבל הוא עצמו טובל בלילה ומזה ביום, שאין מזין עד שתניץ
 החמה. וכלן שעשו משעלה עמוד השחר, כשר:

רע"ב – (יאל) זיום והזה זלילה פסול –
 דכתיב והזה הטהור על הטמא זיום השלישי
 וזיום השביעי, זיום ולא זלילה. ואתקש
 זבילה להזאה, דכתיב וטבל במים איש טהור
 והזה, מה הזאה זיום אף זבילת אזוב זיום:
 טובל זלילה ומזה זיום – היכא לשהה
 זבילתו ולא הזה זיום השביעי, כשזא להזות
 בשמיני או בשביעי ועשירי יכול להקדים

זבילה להזאה. אלכא הטובל בשביעי כמותר,
 מזה תחלה ואחר כך טוב, דכתיב וחטאו זיום
 השביעי והדר וכבס בגדיו ורחץ במים:
 משעלה עמוד השחר כשר – דמשס ואילך
 הוא יום, דכתיב (בנחמיה 7) ואנחנו עושים
 זמלככה וחלים מחזיקים זרמחים מעלות
 השחר עד לאת הכוכבים, וכתיב (שם) והיו
 לנו הלילה משמר והיום מלככה:

גמרא – גדה דף יט' ע"ב

זעירי אמר רבי חנינא כדם מאכולת של ראש מיתיבי הרגה מאכולת הר
 זה תולה בה מאי לאו דכוליה גופה לא דראשה אמרי ורדינאה א"ר אבהו
 כדם אצבע קטנה של יד שנגפה וחייתה וחזרה ונגפה ולא של כל אדם
 אלא של בחור שלא נשא אשה ועד כמה עד בן עשרים מיתיבי תולה בבנה
 ובבעלה בשלמא בבנה משכחת לה אלא בעלה היכי משכחת לה אמר ר"ג
 בר יצחק כגון שנכנסה לחופה ולא נבעלה:

רש"י על הגמרא

הרגה מאכולת – חשה הרואה כחם זבגדה
 אם הרגה מאכולת תולה בה ואי קשיא הא
 שיעור כחם כגרים ועוד ומאכולת כולי האי
 לא הוי כדאמר זפירקין זענין כגרים ועוד

לחפוקי מדם מאכולת לא קשיא ההיא לר'
 חנינא זן אנטיוגוס הא לרבנן זפרק הרואה
 כחם (לקמן 77 נח) ללא זעי האי שיעור:
 מאי לאו מאכולת דכולה גופה – אלמא כל

חק לישראל – פרשת ויקהל יום ו'

(דף מט): חולה – כתמה: צננה וצבעלה –
 אם יש בהן מכה שמא נטף עליה כששוכזין
 יחד אלמא דם צננה וצבעלה דומה לדם נדות:
 בשלמא צננה משכחת לה – שלא נשא: אלמא
 בעלה – הא נשוי הוא:

מאכולת דומה לדם נדות ואת אמרת דם
 מאכולת של ראש הוא דדמי לדם נדות אבל
 דשאר הגוף לא: אמי ורדינאה – נאה כורד
 ובגיטין (דף מ"א) קרי ליה אמי שפיר נאה ל"א
 ורדינאה מקום הוא ששמו ורדינא בעיכוזין

זוהר – יתרו דף פט' ע"א

תא חזי, פתיב ששת ימים תעבד ועשית כל (דף פ"ט ע"ב) מלאכתך ויום
 השביעי שבת ליי אלהיך וגו', כל מלאכתך, באינן שיתא יומי עבדתיהו
 דבני נשא ובגין האי מלה. לא מזדווגי חברייה, בר בזמנא דלא ישתפח
 מעבדתיהו דבני נשא, אלא עבדתיה דקודשא בריך הוא. ומאי עבדתיה.
 זווגא דמטרוניתא, לאפקא נשמתין קדישין לעלמא:
 ובגין כך, בהאי ליליא חברייה מתקדשי בקדושה דמאריהון, ומכווני
 לבניהו, ונפקי בני מעלי, בגין קדישיו, דלא סטאן לימינא ולשמאלא, בגין
 דמלכא ומטרוניתא. ועל אלין פתיב, (דברים יד) בגנים אתם ליי אלהיכם, ליי
 אלהיכם ודאי. בגין דאלין אקרוין בגין דיליה, בגין למלכא ולמטרוניתא:
 והא דעתייהו דחברייה דידעין דא, דא מתדבקו. ובגין כך אקרוין בגין
 לקודשא בריך הוא:

הלכה – הרמב"ם הלכות שבת פ"ו

(טז) מותר להשאיל כלים ולהשכיר לגוי ואע"פ שהוא עושה בהן מלאכה בשבת מפני
 שאין אנו מצווים על שביתת הכלים אבל בהמתו ועבדו אסור מפני שאנו מצווין על
 שביתת בהמה ועבד:
 (יז) המשתתף עם הגוי במלאכה או בסחורה או בחנות אם התנו בתחלה שיהיה שכר
 השבת לגוי לבדו אם מעט אם הרבה ושכר יום אחד כנגד יום השבת לישראל לבדו
 מותר ואם לא התנו בתחלה כשיבואו לחלוק נוטל הגוי שכר השבתות כולן לבדו
 והשאר חולקין אותו ואינו מוסיף לו כלום כנגד יום השבת אלא א"כ התנה בתחלה וכן
 אם קבלו שדה בשותפות דין אחד הוא:
 (יח) ואם לא התנו ובאו לחלוק השכר ולא היה שכר שבת ידוע יראה לי שהגוי נוטל
 לבדו שביע השכר והשאר חולקין הנותן מעות לגוי להתעסק בהן אף על פי שהגוי
 נושא ונותן בשבת חולק עמו בשכר בשוה וכן הורו כל הגאונים ז"ל:

לע"נ

זאב חיים בן שרה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סולטנה
 סוזן מלכה בת שמחה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.